

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 379/2023
21.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа Драган Вељковић адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4806/2021 од 04.11.2021. године, у седници већа одржаној 21.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4806/2021 од 04.11.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 282/20 од 08.07.2021. године, и **ОДБИЈА** захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да накнади тужили трошкове ревизијског поступка од 41.515,00 динара, у року од осам дана од дана пријема отправке пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 282/20 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужили, на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, исплати укупно 47.966,48 динара у појединачним новчаним износима наведеним у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки износ почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.03.2017. године па до 01.01.2020. године, исплати укупно 22.112,28 динара у појединачним новчаним износима наведеним у овом ставу изреке, са

законском затезном каматом на сваки износ почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 58.568,00 динара са законском затезном каматом за случај доцње од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4806/2021 од 04.11.2021. године преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 282/20 од 08.07.2021. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље за исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде и исплату разлике између припадајућег и исплаћеног додатка за зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у радном односу код тужене на пословима и радним задацима ..., сагласно решењима од 30.04.2008. године и 26.03.2019. године, којима је тужиљи одређен коефицијент зараде од 8,85, увећан по основу сложености и одговорности послова за додатни коефицијент у висини од 1,20, што укупно износи 10,05. Тако увећана зарада по основу радног ангажовања запослених на КиМ увећана је за 50% на основу Закључка Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде, и то према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за спорни период која износи 47.966,48 динара, те тражена разлика мање исплаћеног „косовског додатка“ који износи 22.112,28 динара. Према другој варијанти, зарада коју је тужиља примила са „косовским додатком“ у спорном периоду већа је од минималне зараде са минулим радом за укупан износ од 357.071,60 динара. Према другој варијанти, приказани обрачун разлике зараде коју је тужиља примила са минулим радом и увећањем од 50% на име „косовског додатка“ у односу на минималну зараду потврђује негативну разлику, односно да је зарада коју је тужиља примила већа у односу на минималну зараду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да је тужена као послодавац тужиљи у спорном периоду исплаћивала зараду у мањем износу у односу на припадајућу у висини минималне зараде, а без увећања за „косовски додаток“ од 50% на месечном нивоу, што за последицу има основаност тужбеног захтева.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужилји правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилја неосновано потражује утужену разлику, па је одбила њен тужбени захтев.

Врховни суд не прихвата становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилја на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужилји у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужилји је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилја је имала право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужилји са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилја има право на утужену разлику зараде.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Како је преиначена другостепена пресуда и одбијена жалба тужене, то је потврђена и одлука о трошковима поступка из првостепене пресуде, а одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Тужилја је успела у поступку по ревизији, па јој на основу чланова 153, 154. и 163. став 2. ЗПП, припадају и опредељени трошкови овог поступка, који обухватају трошкове на име: састава ревизије 18.000,00 динара, као и на име судских такси за ревизију 9.406,00 динара и ревизијску одлуку 14.109,00 динара.

Туженој не припадају трошкови опредељени у одговору на ревизију зато што ти трошкови нису били потребни радни вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио о трошковима поступка као у ставовима другом и трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић